

Страшенъ пожаръ обхваналъ земята. Хората крещатъ и тичатъ: нагоре, надолу, по нивитѣ, по къшитѣ — разнасятъ огънь. А звънчетата все по-ясно и отсѣчено биятъ. Къде е слушалъ този звънъ? — Презъ синитѣ лѣтни нощи, когато смѣкваха отъ Бѣлия камъкъ овцитѣ съ батю. Къде е батю? Илия се спира, издига рѣжа надъ чело и гледа къмъ Кара могила. Единъ страшенъ джбовъ кръстъ сж побили орѣхчани. Кръстътъ прониза като стрела сърцето на цѣлото село . . .

Но, Господи, какъ е свѣтло. Този день всѣка черна мисль е прогонена. Има само небе, лѣстовички, като кръстчета затрептѣли изъ въздуха, запалени села и пѣщи зилчета.

4

На пладне Илия изпрегна. Пусна воловетѣ да идатъ по високитѣ пасища, легна подъ крушата. Какво мислѣше? — нищо. Малки сиви мухички — пороенъ дъждъ — замрежваха очитѣ му.

А воловетѣ, като два голѣми бѣли орли, се бѣха спрѣли на върха на хълма съ вдигнати глави. Дошли сж отъ небето. Слѣзли да донесатъ благословение и сила на земята, която ще роди хлѣбъ. Два бѣли пратеника на Бога. Ако тѣ отлетятъ, земята ще опустѣй. И нивитѣ ще заплачатъ и гората ще заглѣхне.

Какъ е хубаво да не виждашъ нищо! Нищо да не чувашъ. Да нѣма наоколо живъ човѣкъ. Само ти и двата бѣли орли.